

LBRIS

We know
books

Magia poveștilor

Antologie de texte literare

Clasa a III - a

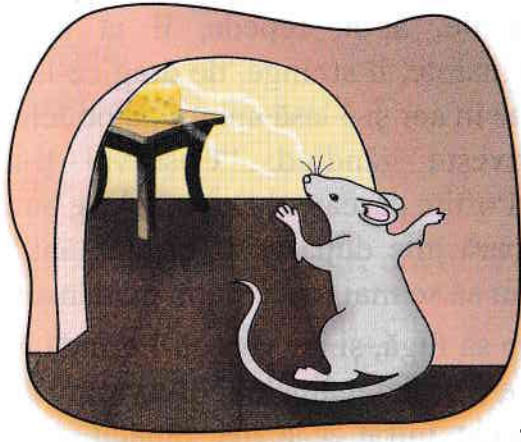

Editura Ars Libri

Când stăpânul nu-i acasă <i>după Emil Gârleanu</i>	3
Vulturul <i>după Emil Gârleanu</i>	6
La oglindă <i>de George Coșbuc</i>	9
Legendă albinei <i>culeasă de George Coșbuc</i>	11
Prostia omenească <i>după Ion Creangă</i>	14
La scăldat <i>după Ion Creangă</i>	19
Zâna și pământeanul - poveste populară.....	25
Vulpița și tigrlul - poveste populară.....	29
Bubico <i>după Ion Luca Caragiale</i>	31
Dimineața <i>de Vasile Alecsandri</i>	38
Boul și vițelul <i>de Grigore Alexandrescu</i>	40
Spiridușii cu nasuri lungi - poveste japoneză.....	43
Boierul și argatul <i>de Alexandu Donici</i>	47
Greierul și furnica <i>de Alexandu Donici</i>	49
Cele trei rodii aurite <i>după Petre Ispirescu</i>	51
Camaradul meu, Coretti <i>după Edmondo De Amicis</i>	60
Biblioteca lui Stardi <i>după Edmondo De Amicis</i>	65
Lumea lor! Când pisica nu-i acasă <i>de Ștefan Octavian Iosif</i>	68
Rapsodii de primăvară <i>de George Topârceanu</i>	70
Privighetoarea <i>după Hans Christian Andessen</i>	73
Degețica <i>după Hans Christian Andessen</i>	79
Croitorașul cel viteaz <i>după Hans Christian Andessen</i>	88
De ce iepurașul are urechile lungi - poveste cubaneză	100
Creanga de alun <i>după Lev Tolstoi</i>	105

Când stăpânul nu-i acasă

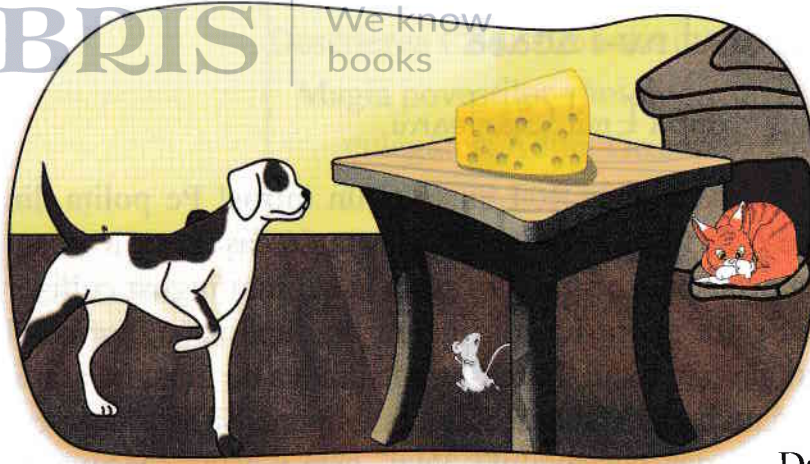
după Emil Gârleanu

În odaie liniște. Liniște și-un miros! Pe polița din dreapta, pe o farfurie, stă uitată o bucată de cașcaval. Mirosul de brânză proaspătă a străbătut până la cel mai îngust colțișor al casei. Și din gaura lui, din gaura de după sobă, șoricelul nu-și mai găsește locul. Parcă-l trage cineva de mustață afară. Să iasă, să nu iasă? Mai bine să se astâmpere. Să se astâmpere ușor de zis; dar cașcavalul? Vezi, asta-i asta: cașcavalul. Să-nchidă ochii. I-a închis. Prostul! Dar ce, cu ochii miroase? Și brânza-i proaspătă. Mai mâncase așa bunătate acum vreun an. Dar parcă nu-l momise într-atâta ca acesta de acum. Să încerce. Face câțiva pași, mărunți, până-n marginea ascunzătorii lui. Măcar s-o vadă. Unde o fi? De unde-l vrăjește, din ce colț îl poștește cu atâta stăruință la dânsa? A! Uite-o colo pe farfurie. Dacă-ar îndrăzni! Dar cum? Să meargă mai întâi pe lângă perete până la divan. Așa, bun! Pe urmă... Pe urmă pe unde s-o ia? Pe lângă dulap? Nu. Pe după jilțul cela? Nici așa. Atunci? Păi, lucrul cel mai bun e să se suie de-a dreptul pe perdea și de acolo să treacă pe marginea lăvicerului din perete până la poliță. Și-odată la cașcaval, lasă, n-are el nevoie să-l învețe alții ce să facă cu dânsul... Dar motanul? E-hei! La dânsul nu se prea gândise. Și, doamne, mulți fiori i-a mai vârât în oase motanul cela. Dar poate nu era în odaie! Ha! Nu era? Orișicum, să mai aștepte puțin, să vadă, nu se mișcă nimeni, nu-l pândește cineva?

Cum să nu-l pândească! Dar de când așteaptă motanul prilejul să pună laba pe bietul șoricuț. Dacă nu mâncase el cașcavalul, căci mirosul cela îi zbârlise și lui mustățile, păi nu-l mâncase tocmai pentru asta; să-l momească pe lacomul din gaură. Cu botul adulmecând, cu ochii galbeni și lucioși ca sticla, cu mustățile întoarse, subțiri și ascuțite ca oasele de pește, stă neclintit, după perna de pe divan, și așteaptă. L-a zărit. Uite-l, îi vede mărgelile ochilor. Iese? Iese oare? Da, da! Așa, încă un pas, încă unul, doi, așa!

Dintr-o săritură a fost cu laba deasupra lui.

Bietul șoricuț n-avusese vreme nici să treacă dincolo de sobă. Îl apasă puțin cu unghiile, apoi, repede, îl ia între labele dinainte, îl strânge, de drag ce-i, îl răsucește în aer și-l lasă amețit pe podele. Și-l privește gândind: “Cașcaval ți-a trebuit? Poftim cașcaval! Doamne! Ce bun o să-mi pară mie după ce te-oi crânțâni”. Dar mai întâi să se mai joace puțin cu dânsul.

Îl pune pe picioare, îl lasă să se dezmeticească, să-ncerce să fugă, și iar vrea să-l prindă în cleștele labelor. Dar ce se-aude? Un dupăit grăbit în sală. Vai, e Corbici, câinele! Nu-i vreme de pierdut! Din două sărituri, motanul e în očnița sobei, iar șoarecele, mirat că scapă, zăpăcit, cum poate, o șterge în gaura lui.

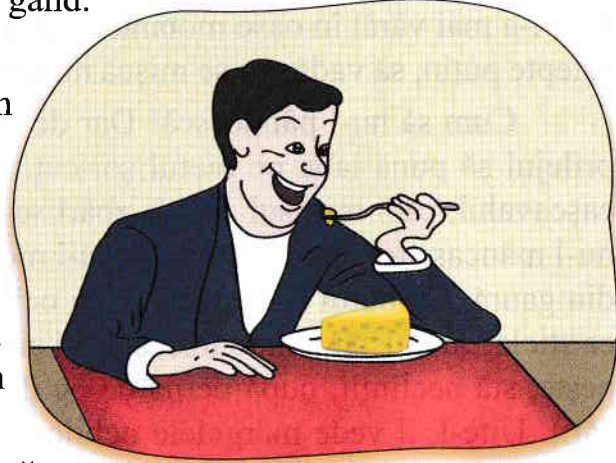
Corbici vine nebun ca-ntotdeauna; în mijlocul odăii se oprește, adulmecă lacom mirosul de cașcaval, apoi, zărind motanul, se repede și latră cu înverșunare. Ar sări în očniță, dar e prea sus. Se sprijină pe labele de dinainte, tremură, cască, de neliniștit ce-i, mârâie și latră. Apoi tace și cu ochii ațintiți la motan așteaptă să coboare. Numai uneori întoarce capul spre polița de unde brânza parcă-l ademenește. Și astfel, câteștrei dușmanii: șoarecele în gaură, motanul în očniță și câinele în mijlocul odăii, se pândesc cuprinși de același gând.

Dar pași apăsați cutremură sala. Ce? Stăpânul!

Repede atunci motanul se înghesuiește și mai în fund, iar câinele o șterge sub divan; numai șoarecele, mic cum era, rămâne la locul lui.

Stăpânul intră obosit de muncă, își aruncă pălăria pe un scaun, apoi, mirosind, i se face foame; se-ndreaptă spre poliță, ia felia de cașcaval, taie o bucată de pâine și, mușcând, când dintr-una, când dintr-alta, mănâncă din plin cu poftă.

Din trei părți, trei perechi de ochi îl urmăresc cu pizmă.

Titlul:

Autorul:

Personajele:

🧩 Ghicește!

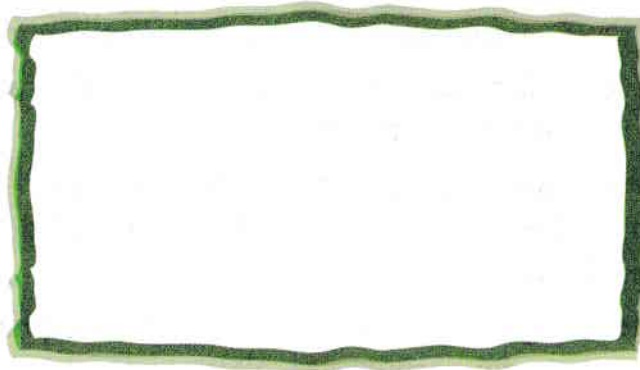
a) Cine are patru lăbuțe, doi ochi ca mărelele și mai mâncase cașcaval în urmă cu un an?

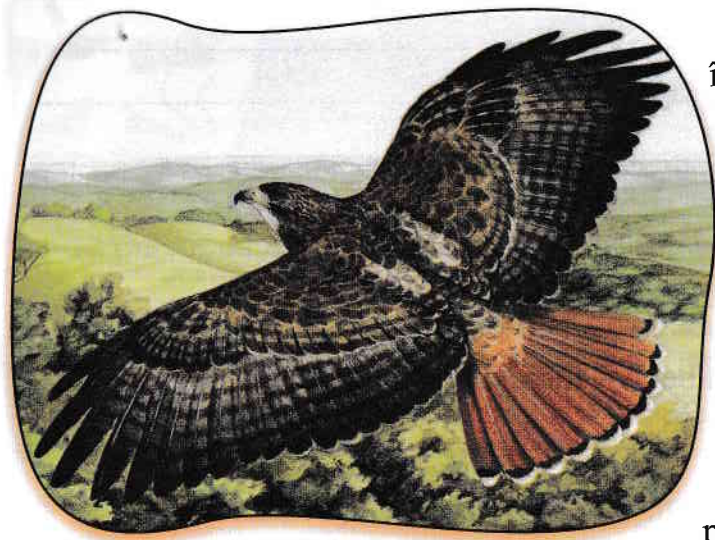
b) Cine are blană, adulmecă cu botul, are ochi galbeni și lucioși ca sticla, are mustăți subțiri și ascuțite ca oasele de pește și dorește felia de cașcaval?

c) Cine are patru picioare, e animal domestic, e cel mai credincios prieten al omului și așteaptă cu nerăbdare să coboare motanul?

d) Cine intră obosit de la muncă în odaie, aruncă pălăria și mănâncă cu poftă felia de cașcaval?

Desenează personajul preferat.

S-a ridicat, deodată, din prăpastia întunecoasă, umedă, a munților falnici. Și doritor de lumină, în această dimineață scaldată de soare, a întins aripile, ca o flamură, deasupra brazilor bătrâni. S-a înălțat mai întâi drept în sus, ca o săgeată; a străbătut văzduhul răcoros, apoi a rămas acolo, s-a legănat în aer, îmbătat de plăcerea să fluture la înălțime uriașă; a plecat capul și a privit în jos.

Pe câmpiile lucii, satele împrăștiate, ca niște grăunțe, scoteau sclipiri repezi ca ale prundișului spălat de ape. Oamenii nu se zăreau; deasupra, dedesubtul lui, primprejur, nicio vietate. I se păru că lumea aceasta frumoasă, încântătoare, e a lui, a lui singur.

Scuturându-și aripile, făcu un ocol larg, suind și coborând prin aer. Apoi i se păru că ceva flutură mai jos, ceva mic, prea neînsemnat ca să îndrăznească să se suie până la el: se repezi și, în ciocul gata să frângă, prinse o pană căzută chiar din aripa lui. Zbură cu dânsa sus, apoi îi dădu drumul și urmări cu ochi strălucitori lunecarea ușoară, a penei, care cândva îl ajutase să se ridice.

Luă munții în lung. Nicio boare de vânt, niciun murmur de ape care să străbată atât de sus.

Și așa a mers până după-amiază, cu ciocul deschis, înghițind aerul cu gălgâiri puternice, privind în toate părțile cu ochii lui ca două scânteii.

Obosi. Se coborî ușor și se așeză pe vârful unei stânci ce țâșnea în sus, goală, din stratul gros de mușchi al muntelui. Cum sta nemișcat, părea și el de piatră, părea că-i colțul ascuțit al stâncii încremenite acolo de veacuri.

Pe urmă își plecă în jos capul; departe, șerpuia, sclipind ca argintul, izvorul. Și i se făcu dor de răcoarea dulce a undei șerpuitoare. Săltă și se repezi departe; se lăsă în voie să cadă

în apă; stropii reci îl acoperiră deodată, ca niște pietre scumpe, și, întinzând gâtul gol, bău îndelung, însetat. Apoi își luă iarăși zborul până pe stâncă, sus, se lăsă pe o coastă, întinse aripile la soare și închise ochii. Ațipi...

Adieri de vânt îl înfășoară în vălul lor. Aproape se trezește; prin pleoapa închisă încă parcă zărește un foc grozav, a cărui flacără încinge tot cuprinsul zării. Se ridică. Departe, în nori de sânge, soarele apune. Munții parcă-s aprinși, cerul arde.

Își ia zborul, grăbind spre cuib. Se apropie, se lasă tot mai jos, deasupra muntelui, deasupra pădurii de brazi. Aceeași liniște în tot cuprinsul firii. Mai are puțin; zărește prăpastia spre care avea să se coboare, când, deodată, în tăcerea neclintită, răzbubue, până-n depărtări adânci, un tunet, și aripa, amortită, îi cade în jos. Se rostogolește de câteva ori prin aer, simte fierbințeala glonțului, ca a unui cărbune ce-i arde carnea, își încordează puterile, caută să mai plutească sus, dar dedesubtul lui munții parcă se prăbușesc. Aripa îi mai stă puțin întinsă, apoi i se frânge lângă trup, udă de sânge. Lunecă printre brazi. Răcoarea îl mai înviorează o clipă; iarăși caută să-și întindă aripile; se anină de o ramură. Se uită în jos. Drept dedesubt, la rădăcina bradului, un căprior stă liniștit, privind înainte.

Iar vulturul simte că-i pierdut, că puterile îl părăsesc. O ură strașnică îl cuprinde; parcă ar dori să se stingă toată lumea odată cu dânsul. Se lăsă să pice drept peste căprior, și, cu cea din urmă putere, îi înfige gheara în ochiul curat și umed.

În vreme ce căpriorul se scutură și fuge, năuc de spaimă și durere, pasărea cade moartă, cu ghearele strânse, cu ochii deschiși.

Titlul:

Autorul:

Personajele:

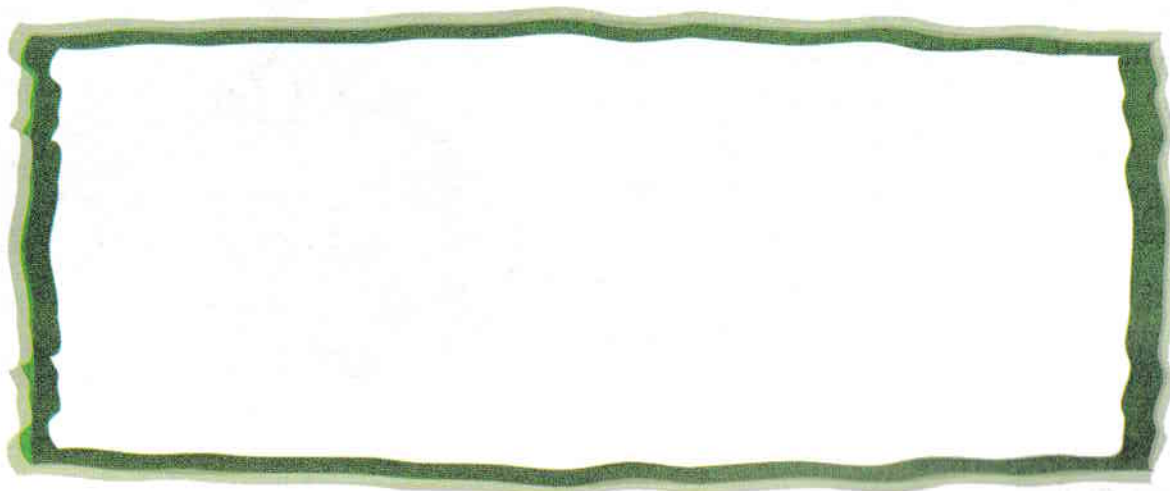
Răspunde la întrebări!

a) Cine rănește aripa vulturului?

b) Ce se întâmplă cu vulturul rănit?

c) Ce face vulturul cu cea din urmă putere a lui?

Desenează un moment din lectură.

La oglindă

de George Coșbuc

Azi am să-ncrestez în grindă -
Jos din cui acum, oglindă!
Mama-i dusă-n sat! Cu dorul
Azi e singur puișorul,
Și-am închis ușa la tindă
Cu zăvorul.

Iată-mă! Tot eu cea veche!
Ochii? hai, ce mai pereche!
Și ce cap frumos răsare!
Nu-i al meu? Al meu e oare?
Dar al cui! Și la ureche
Uite-o floare.

Asta-s eu! Și sunt voinică!
Cine-a zis că eu sunt mică?
Uite, zău, acum iau seama
Că-mi stă bine-n cap năframa
Și ce fată frumoșică
Are mama!

Ma gândeam eu că-s frumoasă!
Dar cum nu! Și mama-mi coasă
Șorț cu flori, minune mare -
Nu-s eu fată ca oricare:
Mama poate fi făloasă
Că mă are.

.....
Aolio! Mama-n ogradă!
Era gata să mă vadă
Pe fereastră.

Ce să fac? Unde-mi stă capul?
Grabnic, hai să-nchid dulapul
Să mă port să nu mă prindă.
Salba jos! Și-n cui oglindă!
Ce-am uitat? Închisă ușa
De la tindă.

Intră-n casă? O, ba bine,
Și-a găsit niște vecine,
Stă la sfat... toată-s văpaie!
Junghiul peste piept mă taie;
Doamne, de-ar fi dat de mine,
Ce bătaie!

Titlul: _____

Autorul: _____

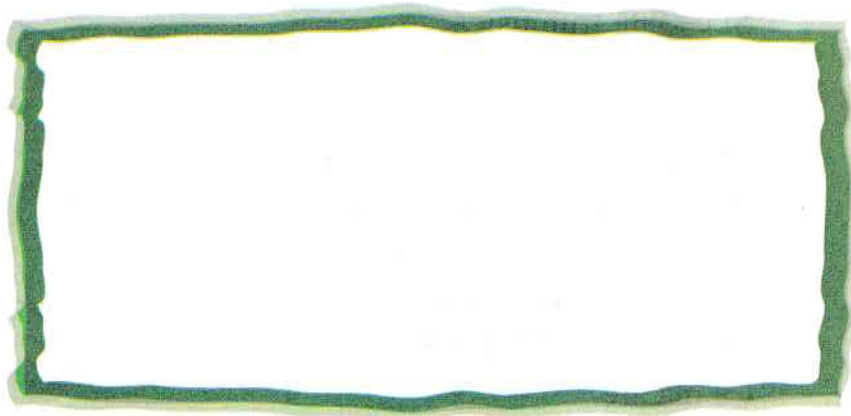
Personajele: _____

a) Ce face fata după plecarea mamei?

b) Ce piesă din costumul tradițional este prezentată în poezie?

c) Transcrie versurile în care este prezentat chipul fetei?

Desenează șorțul cusut de mama fetei.

Era odată o femeie și avea doi copii: un băiat și o fată. Copiii au plecat amândoi în lume, să-și caute de lucru, pentru că mama lor n-avea posibilitate să-i crească.

Băiatul a intrat învățăcel la un țesător de pânză, iar fata căra pietre pentru zidarii care făceau case.

După ceva vreme, mama lor s-a îmbolnăvit grav și a rugat pe un om din satul său să ducă veste copiilor.

Omul, după mult umblet prin lume, a găsit pe băiat și pe fată. Băiatul era tocmai la războiul de țesut. Și când i-a spus omul de ce a venit, băiatul răspunse:

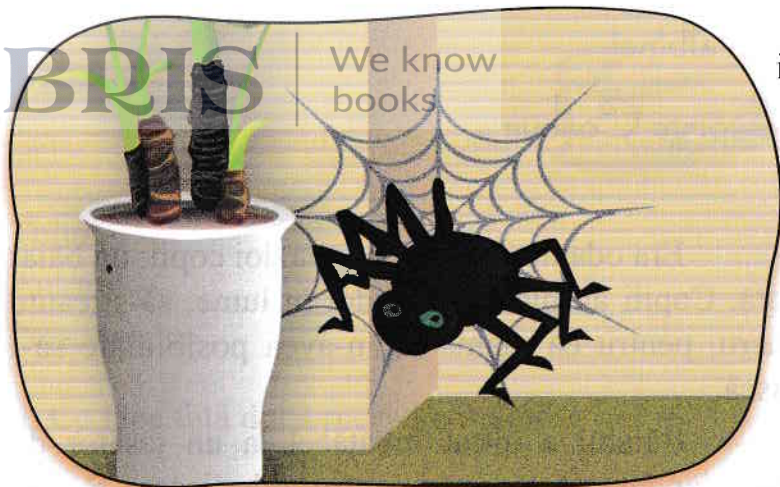
— Eu ce să-i fac? Las' să moară, că e bătrână și i-a sosit ceasul. Eu nu pot să plec, că am prea mult de lucru. Și a rămas băiatul tot la război și a țesut mai departe și n-a plecat.

Pe fată a găsit-o omul suind schelele cu pietre în poala hainei. Și când i-a spus omul de ce a venit, fata a lăsat pietrele jos și a început să plângă și a plecat într-un suflet spre casă.

Mumă-sa, când a văzut-o, s-a ridicat din pat și de multă bucurie i s-a limpezit sufletul; dar s-a făcut neagră de supărare când i-a spus că băiatul n-a vrut să vină. A luat capul fetei între mâini și a sărutat-o pe frunte și a zis:

— Deși el a uitat de mine tocmai în ceasul morții mele, eu vă iubesc deopotrivă pe amândoi. Îl iubesc și îl iert. Și dacă a făcut cu asta vreun păcat, să-l judece Dumnezeu, că e drept și puternic, și judecata lui e fără greșală.

Așa a zis biata mamă, apoi și-a lăsat capul pe căpătâi și a închis ochii și-a murit.

În clipa aceea, fata s-a făcut Albină, iar băiatul Păianjen.

De atunci Păianjenul trăiește singur, veșnic singur, fără frați și fără surori, și fără părinți. El fuge de lumină și veșnic își țese pânza prin locuri întunecoase, e posomorât și supărat, iar oamenii îl urgisesc și, oriunde îl află, îi strică pânza și pe el îl fugăresc și îl omoară.

Iar Albina, de atunci e veselă, toată ziua zboară de pe o floare pe alta, trăiește cu părinții ei, cu frații și cu surorile la un loc. Oamenii o iubesc și o văd cu drag, căci ea cu toți împărtășește ce adună și tuturor le dă din mierea ei. Casa ei e fagurul cel galben ca soarele. Din ceara albinelor fac creștinii lumânările pe care le aprind în ceasul morții și le pun să lumineze sub icoana Maicii Domnului.

Titlul:

Autorul:

Personajele: